

6/381

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA COMPETENCIA

Davant tanta propaganda
dels sants de cada carrer

el bon ciutadà catòlic...
què ha de fer?

Massa Internacionals

La Primera Internacional obrera morí en temps dels nostres pares. I vingué la Segona, que abans de la gran guerra era la única. De la divisió del proletariat durant la lluita de les nacions en sortí la Tercera Internacional, o sigui la de Moscou, fundada i dirigida pels bolxevistes.

Entre la Segona Internacional i la Tercera la baralla ha estat llarga i violenta. Els partits socialistes i les organitzacions sindicals dels diversos països han seguit camins diferents. Els uns se n'han anat amb la Tercera, els altres s'han quedat dins la Segona. I en molts països hi ha ara partits socialistes i organitzacions sindicals per duplicat.

Ve't aquí que entre les dues Internacionals en lluita apareixen els anomenats Reconstructors. Aquest volen posar pau entre la Segona i la Tercera, reconstruint la Internacional. Però la feina dels Reconstructors ha portat, no a l'unificació de les forces obreres, sinó a la formació d'una nova Internacional, que els bolxevistes, amb una ironia d'estil rus, designen amb el nom de «la Internacional número Dos i mig».

Massa Internacionals. Massa números darrera el mot. De Internacionals, com de tantes altres coses, només n'hi hauria d'haver una. Una i bona...

LONDRES

Podriem dir popularment: «Londres, o a les tres mort o pres», o sigui, que en l'actual conferència internacional de Londres se posarà terme, o perentòria fórmula final als diàlegs de la post-guerra. Ja no hi caben més allargaments. O Alemanya transigeix acceptant la quantia de les reparacions, o Alemanya se revolta, i s'inicien, altre volta, les operacions militars, o al menys, les ocupacions militars.

Mai, després de l'armistici, s'han trobat els antics beligerants en posició tan enguanyosa. Els alemanys decideixen resistir costi lo que costi, i els francesos arriben a imaginar una empena bèlica que arribi a l'ocupació de la vora dreta del Rin. Un crític militar, el coronel Romain, en *L'Eclair*, gosa escriure això: «Estem decidits a posar, quan sigui precis, la ribera dreta del Rin, en el mateix estat que el Nord de la França.» Pensada de coronel xovinista? Cert, però lo cert és que la França estudia la movilització de cinc quintes i, segons l'agència Radio, s'ha pensat en la movilització general.

Vindrà el regateix dels mils de milions. Demanarà Alemanya una rebaixa formidable que's fa ascendir a uns seixanta mils milions, presentant el seu permanent argument de que no's pot hipotecar la seva vida econòmica durant quaranta anys, i el de que si volen cobrar els aliats li han de permetre una economia elàstica i una industrialització fàcil, a unes de les mines de l'Alta Silèsia, en plebiscit.

França negarà. França va considerar com a victòria seva i d'En Briand damunt d'En Lloyd George, l'establiment de les decisions de la conferència de París. Si transigeix, li semblarà una desfeta diplomàtica i nacional. Si s'aferma i Alemanya resisteix, se faran ineludibles les mesures militars, a les quals no se sumaran ni l'Itàlia, ni l'Anglaterra, que veurien amb això novament compromesa la restauració econòmica d'Europa. Si França resta sola, no gosarà Alemanya una resistència armada. Solament la deturaria una raó suprema, la de que aquesta resistència es realitzaria en terres alemanyes, i fora fàcil, aleshores, el compliment del desig del coronel Romain.

Comprenem la passió de la França. A la guerra anaren Itàlia i l'Anglaterra voluntàriament, i ella forçada. De la guerra solament ella va patir—fóra d'Itàlia, en petita escala—la invasió i la devastació. Solament ella, també, pot tenir una guerra de revenja. Però la França sofreix ara l'equivocació infinita de haver vist la guerra com una guerra més i

haver cregut en una política de aliances per la prevenció de les guerres, és a dir, en una política de guerra, en lloc d'aprofitar el wilsonisme sentimental de les multituds obreres, per a iniciar una política pacifista, sustentada en la Societat de Nacions i en nou ordre jurídic internacional.

La pau té un pecat original, del qual és culpable En Clemenceau. Aquest pecat ara el purga amb les tribulacions de Londres, i amb la convicció de que la topada dels dos pobles ha tornat a esdevenir fatal.

PARADOX

El destorb de sempre

No tenim gaire confiança en les tasques de les Juntes de Subsistències, però si alguna n'hi ha de ben intencionada perdrà llàstimosament el temps. No tenim gens de fe en la gestió moralitzadora de cap governador, mes si algú, com el nostre, vol posar a rotllo als agabelladors que abusen o als detallistes que roben, s'escarressarà en va. Totes les bones voluntats s'estrellaran davant l'acció funesta dels governs de Madrid que's deixen espantar o seduir pels llops grossos de la plutocràcia imperant.

Estavem a punt de tenir el pa barato. Els bladers castellans que guardaven el gra de dos o tres collites no podien resistir més i aflluixaven els preus obligats per les importacions del blat americà. Però els bladers influents no s'han resignat a perdre ni un centí de les pessetes guanyades i han lograt no solament que'l govern deixi de fer compres de blat a l'Argentina sinó que el stock que hi ha a Espanya sigui tancat amb pany i clau. Això encara si no conseguixen, com pretenen, que se'ls cedeixi barat per a vendre'l car.

Lo que logren els bladers ho conseguiran també els sucraires. S'elevaran els drets d'importació dels sucres i el tornarem a pagar als preus que els dongui la gana als nostres ambiciosos fabricants.

I posat ja en el terreny de les complacències, el Govern ja no té aturador. Autoritzarà l'exportació dels olis, de l'arròs, de les patates i de l'aire que respirem. La vida de vint milions d'espanyols és menys important que la bossa d'uns quants centenars de descastats.

Es inútil pretendre justificar l'acció funesta del govern, invocant els interessos de la producció espanyola i afirmant que les taxes seran el fre posat a l'ambició dels productors. L'eficàcia de les taxes la veiem a Barcelona cada dia en tots els mercats i en totes les botigues. Els ous a tres pessetes però si en vols un de fresc has de pagar quaranta cèntims. El llus a tres rals però després resulta que tot és de palangra i te'n acanen a tres pessetes.

Es indignant que siguin precisament els governs els que entranquen la vida dels pobles.

JEPH DE JESPU

Els pobres no volen ésser menys

Quan la crisi bancària de Barcelona ja ha passat el seu període agut i va per bé, esclata de sobte la crisi de l'estalvi. Després de les cues de gent rica davant dels Bancs, tenim les cues de gent pobre davant la Caixa d'Estalvis.

Com és això? Perquè s'alarmen els pobres, és a dir, els pobres amb algun dineró? El governador civil de la província assegura que el pànic no té cap fonament i que la situació de la dita Caixa és, econòmicament, inmillorable. Per si això no fos prou, un advocat que fa articles a *El Diluvio* garanteix amb la seva paraula, la seva firma i la seva persona, que la Caixa es troba en perfecte estat. Nosaltres no coneixem a aqueix senyor advocat, però a casa seva el deuen conèixer, i per tant cal creure tot allò que diu que sap de bona tinta.

Hi ha qui atribueix a maniobres de la competència i de la gelosia el pànic que ha esclatat entre els imponents de la Caixa d'Estalvis. Per la nostra part, preferim cercar una altra versió menys vulgar. I la versió que triem és de caràcter psicològic i sociològic. Aquesta versió consisteix en atribuir el pànic d'ara a un natural sentiment dels pobres, els quals no han volgut ésser menys que els rics.

El xec havia presumit molt setmanes enrera. Havia presumit de por, que és també una manera de presumir. Doncs, perquè no ha de presumir igualment la llibreta dels estalvis? Creiem que d'aquí ha vingut la cua de l'espardenya. Rics i pobres apareixen així igualats en les preocupacions pels diners. Els uns en tenen molts, els altres en tenen pocs. Però tots tenen la mateixa por de perdre'ls. La igualtat davant de la llei és una mentida. Però és una cosa certa la igualtat davant de la por.

El pànic dels diners—dels pocs i dels molts—demostra els avantatges d'ésser allò que se'n diu «un pelat». Així no cal fer cua. Hem dit malament. Els pelats tenen també la seva cua: la dels estancs. Per pelat que's sigui, bé cal fumar...

FULMEN

Per a tot hi ha remei

En un diari carca, hem llegit aquests dies un article convidant a les dones a posar fre a la moda, que segons diu, és un escàndol.

L'autor de l'escrit, diu que cap època de l'any tan que cap època de la Cuaresma, per a abjurar els errors en que poguem haver caigut.

Ignorem si les senyores escoltaran al articulista, que és molt probable que vegi mallograt el seu esforç. Amb gran contentament—no hi ha que dir-ho—dels que despulats de tota hipocresia, sense altre religió que la pròpia consciència, benehim l'hora en que ens sigui donat el poder admirar els progressos de la moda en les robes femenines.

La Cuaresma es tiempo de consideración y de enmienda de las costumbres malas...

De los escándalos más graves y destruidores de las costumbres públicas es el desenfreno y deshonestidad con que se visten las mujeres por vanidad condenable.

Amb aquest to de pare-predicador segueix l'article de que parlo, que dubto faci, entre les senyores, ni lo que es diu un sol pro-sèlit.

Ja veurà com en comptes de obehir les seves admonicions, corren les interessades a fullejar les revistes tècniques, que parlen ja de lo que's portarà dintre d'uns mesos.

Una d'aquestes, ha caigut casualment a les nostres mans, gairebé a l'hora mateixa que acabavem de llegir l'article que motiva aquesta nota.

En un capítol dedicat a les robes interiors, diu que les camises seran a l'estiu que vé,

encara més curtes; que als pantalons els mancarà bona cosa per a arribar als genolls; que el gran mirament de la dona, està en dissimular lo millor possible les peces interiors, al objecte de afeblir la silueta.

Cesarà el escàndalo?—pregunta el temerós articulista.

Segons lo que vostè entengui per escàndol—li contestariem nosaltres.

A darrera hora, no sortint de casa...

Seriem menys a mirar.

I naturalment, ens en tocarien més.

Un leader

Er fi havia lograt vèncer l'oposició dels pares de l'Agneta que, aferrats en els seus trets, es negaven a concedir la mà de llur filla an aquella fera que a tot-hora parlava de reivindicacions, de la greu situació del proletariat, de l'emancipació i que se jo de quantes coses més.

L'Agneta, noia de refinada sensibilitat i d'un caràcter bastant irascible—cal fer constatar que també era quelcom coqueta—i no obstant, dintre el marc de la coqueteria i de la irascibilitat també era quelcom i per aqueix quelcom sens dubte, devia ésser per lo que va volguer-s'hi emmaridar l'Enric.

Es casaren i, com és natural emprengueren un llarg viatge de nuvis per les principals poblacions d'Espanya, sense oblidar-se de fer la visita de consuetud a Montserrat.

Una volta arribats novament a l'urb barcelonina se instal·laren en el xalet que els papàs-polítics s'havien cuidat de amoblar amb tot luxe,

Com no eren immortals els pares de l'Agneta passaren a major vida deixant a l'Enric tota la seva fortuna junt amb la fàbrica de conserves, i lo que són les coses, veure's amo d'una fàbrica de conserves i fer-se conservador tot va ésser hui.

I aquells llibres d'En Reclus, d'En Kropotkin, d'En Tolstoi, varen ésser trets de la biblioteca per a posar-n'hi d'altres que no fossin furibunds, (paraula textual de l'Enric).

L'Enric, que era volgut de tots els «oprimits» mentre predicava allò de reivindicació, emancipació, etc., varen començar a odiar-lo tan prompte com va entrar en possessió de la fàbrica, ja que va deixar de freqüentar «La Casa del Pueblo», el «Único», per a ingressar en la «U. M. N.», «La Patronal»... Ademes havia suprimit el clàssic caliqueny per l'*kabano* i així succesivament.

Tot lo exposat tal vegada és la eterna història dels que canvien de posició o sigui dels que passen de pobres a rics, el que no cap en lo vulgar que diria un *nouveaux riche* és que canviés en lo físic, perquè l'Enric ans de casar-se era un minyó prim, magre, ullerós, «rovellat» que va dir un autor còmic i no precisament el de *Els últims Ravellats*. Doncs bé, l'Enric com més s'enriquia més bons colors tenia, es feia gros, en fi, físicament era desconegut.

Emperò no tot havia d'ésser alegria i felicitat, per alguna cosa li diuen vall de llàgrimes an aqueix món caduc que habitem i l'Enric un dia mentre—oh, crueltat del destí—es banyava amb aigua de roses, patí va agafar-li un *síncope* morint ofegat...

Quan els metges varen fer-li l'autòpsia varen trobar que no tenia cor. El pobre Enric no sabia que sense cor s'és viu, emperò que sense cor no's pot viure.

J. CORNUDELLA

La primera quinzena del mes que vé

SORTIRÀ

ALMANAC

de

La Campana de Gràcia

per a 1921

Preu: 80 cts.

“Vanitas, vanitatum”

Uns madrilenys sobrats de temps i de diners, projecten la construcció d'un cementiri colossal, en el que puguin ésser enterrats els mimats de la fortuna.

L'idea, com se veu, té molts bemois. La ximpleria humana, la vanitat, no podien anar més lluny. No satisfets amb la diferenciació de les tombes, aspiren els ricatxos a posseir un cementiri per a ells, exclusivament.

Si quelcom de respectable hi ha en la mort, és precisament la nivellació que imposa. No podent desvirtuar l'alt sentit de igualtat que informa el trànsit suprem, pretenen la llopada plutocrata acotar un terreny especial per a servir-hi els ossos. Com si en el cementiri que proposa, no poguessin fer-hi els cucs de les seves. Com si davant les lleis de la Naturalesa, hi valguessin els diners; com si vulnerar els principis immanents que regeixen la marcha de l'humanitat, sigués lo mateix que conculcar les disposicions governatives.

A la hora mateixa en que tots els pobles de la terra clamen per a una vida millor, quan els homes discuteixen i es bagallen per a instaurar un nou sentit de la justícia, en el instant precís en que van desapareixent les castes, surten els madrilenys de que hem fet esment, amb el seu plan de cementiri, per als rics.

Per si mancava quelcom al projecte, diuen que serà la necròpolis una mena de Paradís, sembrat tot ell de flors.

Si els pecats bastessin per a abonar la terra, les plantes d'aquest cementiri creixerien ufanes.

Ara, tocant a oloroses...

EGO-SUM

No diguis lo que'ls altres hagin dit, i si lo que tan sols hagin pensat, no l'apropiis fets que no has passat, refereix lo que sols t'ha succeït.

No donguis com paré lo que has llegit, no imitis a ningú per vanitat, presenta't tal com ets en societat procurant ser més savi que erudit.

Procura a poguer ser, no di en cap lloc on se parla d'amics, «fulano és tal», preferix pogués dir tan sols, «jo sóc».

Que an el món entre'ls homes, lo que val, encara que entre tants un valgui poc, és poguer presentar-se original.

JULIA CARCASSÓ

El soldat

El sol ja feia estona que era a la posta. Començaven a parpellejar unes estrelles en la blava cortina, la nit anà conquerint sa forma simbòlica i la silueta de la ciutat s'estancà en el regne del silenci.

Els ramatges dels plàtens del Passeig de Gràcia, formaven un arc triomfant.

En un campanar acabaven de tocar set hores. Passava, sens tenir-ne esment, per davant l'Abaxador. En aquí, el silenci s'havia tornat soroll i la calma, activitat. Damunt l'esfalt descansava una llarga corrua de cotxes, mentre uns infants chorejaven els diaris de la vetlla.

Un home ben plantat: alt, gros i vermell de cara, decentment vestit, de cabells negres guardats dins un sombrero tou i vert s'aturà davant meu i em parlà amb veu greixosa.

—Dispensi. Fa una hora he arribat per primera volta al port de Barcelona. Sóc soldat belga...

—Me'n alegro, vareig contestar-li.

—Jo també. Vinc del consolat del meu país i per lo avançat de l'hora restava tancat. La nit es presenta freda...

—Una mica massa.

—... i jo no sé on anar a dormir; si vostè fos tan caritatiu que volgués favorir-me amb quelcom, jo...

—Un altre dia, avui no porto *suello*.

—Un altre dia ja no em farà falta.

Jo vareig seguir Passeig de Gràcia avall,

envolt dins el misteri de la nit, mentre l'home ben plantat, anava allunyant-se.

La vetlla fou molt freda...

Avui, tres mesos després de l'escena anterior, en el mateix lloc i a la mateixa hora, quan tot just el mantell de la nit es deixondia plàcidament, he trobat novament el soldat belga. Al igual que tres mesos enrera, m'ha aturat i amb la mateixa veu greixosa ha iniciat laconversa.

—Dispensi. Fa mitja hora...

—Escolti, que potser ha arribat de Bèlgica?

—No. Acabo d'arribar de Rússia; sóc soldat bolxevista...

—Doncs, que la seva estada a Barcelona li provi.

L'ex soldat belga, avui bolxevista, ha acotat el cap i ha fugit endins de la fosca.

Jo he seguit Passeig de Gràcia avall.

La nit ha sigut freda i encara fa vent.

FELIU DEDEU

Nota de fora

Capellades.—El dia 16 morí, a Capellades, Na Antonia Costa i Pomés. L'exemple de la mare, fou fidelment seguit per la filla qui acaba d'entregar a la terra les seves cendres. Virtuosa, bona, pacient, portà una malaltia que li donava sovintment tragos llargs d'amargura, fins que vençuda ha caigut estimada, planyuda i beneïda per tothom.

No cal dir si l'acte del enterrament de la nostra germana petita ha tingut caràcter civil, sapiguent la veneració sentida envers la nostra mare, aquella ànima acerada i incorruptible.

Prou un vicariet d'escaços escrúpols anà a rondar la casa, desistint de profanar un domicili emancipat, davant de les explicacions que pels veïns li foren donades.

L'acte del enterrament ha constituït una prova de lo que ha sigut sentida la seva desaparició, per lo nombrosa i per lo escollida, a pesar d'ensepegar-se l'acte en una hora impròpia i en dia feiner.

Damunt la terra descuidada del reducte assenyat per a acotrar les cendres dels rebels a les falòries del clericalisme, un devot de la humana emancipació, un lluitador indomable En Francesc Nadal, de Sant Quintí de Mediona, dirigí la paraula als concorrents, alabant com se mereixien les qualitats de la difunta, remerciant el concurs dels que fins allí ens acompanyaren. Mereix un cop de jurriaca l'alcalde de Capellades qui, amb tot i dir-se amic de la democràcia i dels actes d'emancipació té el cementiri civil en un estat de deixadesa que indigna.—J. C. P.

D'AQUÍ I D'ALLÀ

Segons els càlculs dels tècnics, el déficit d'aquest any es de, xavo més o menos, vuit cents milions. ¿Què farà el Govern, per procurar-se'ls? Tornarà a estancar la sal? Posarà un impost als gossos, i un als coloms i un als gats? No se sap; mes, com 'ls quartos han de sortir, mentre tant, per avençar feina, el públic que comenci a tremolar.

—Lluny de sè un pacte fort i ferm, consolidat en bones bases, la Societat de les Nacions és un bonic castell de cartes. Ara s'aguanta... perquè sí, però, deixeu que corri l'aire o algú tranquil tingui l'humor de dirigir-li una butada...

Als *trigueros* de Castella els dimonis se'ls emporten, perquè el ministre no priva l'entrada dels blats de fora.

—Cal posà'shi un dret ben seriò! — criden amb totes les forces: — Sols així podrà evitar-se sa competència ruïnosa!

Senyor ministre: seguint la broma, vol una idea pràctica i bona? Per no enredar-se, pensi una cosa: paraules nècies, orelles sordes.

Entre xics, mitjans i grossos, els senyors representants de les primeres potències

van fer sis tractats de pau. Mes, tan malament van fer-los i amb tan fluixos materials, que a l'intentà utilitzar-los, ni un sol d'ells serveix pel cas. A l'un li han caigut les nanses, l'altre vessa pels costats, aquest té dugues esquerdes, aquell, un forat de pam.

Com acabaran, a l'últim?

Ja's podria assegurar que, si algú se'n aprofita, serà a còpia de pegats.

El senyor renya a la raspa; (advertim que'l senyor és diputat eloqüentíssim):

—No'n sortirem de vostè...

Estar-se a la porteria dugues hores, potser tres!... Sembla mentida que pugui passar d'aquest modo el temps, xerrant sense cap objecte, pel gust de xerrar no més!— La criada, amb molt descaro:

—Vaia una estranyesa a fel!...

Això li sembla mentida?...

Quan vostè és al Parlament

amb la seva patulèia,

no fa també lo mateix?

C. GUMA

El reiet de casa!

El dijous passat, a les sis de la tarda, el saló de rebre de casa la vidua Massapà estava ple de gom a gom, de visites. Mentre prenién el tè, parlaven dels sermons quaresmals de Betlem, dirigits contra els vestits que, pel davant, porten un coll fins a la barba, mostrant, en canvi, l'esquena nua fins a la cintura, i als quals sermons hi havien assistit, i continuaven assisint-hi, totes les mares i filles que estaven més exposades a arregar una pulmonia doble; de la poqueta feina que tenen tots els metges, que s'enriquieren amb les passades epidèmies; de la suscripció a favor de la filla del governador, que no pot passar de les mil cincantes pessetes recollides...

Barrejat amb aquest inil·ligible all-i-oli, la Massapà parlava del seu únic fill, que era un «nen de vint-i-un anys» que mai s'havia mogut de les falduilles de sa mare i—oh paradoxal!—no li «agradaven gens»; que encara no havia fumad ni un cigarret; que li agradava mil vegades més anar, en comptes del cine, a l'acadèmia o a fer exercicis...

Quan estava contant la gràcia vuit centes del seu santet fill, entrà la serventa, la qual li digué si podia sortir, que el seu fill, que's deia Fabicià, i que en aquell mateix moment acabava d'arribar, la demanava urgentment.

La senyora Massapà li feu per resposta que entrés ell, qui obeï al moment.

Saludà, torpement, a tota aquella eixam de xafarderes i porta-noves, i digué a sa mare que li tenia de parlar a soles, la qual li contestà, toçada i autoritària, que els seus secrets els podia oír tothom.

—Mamà, és que...—murmurà En Fabicià.

—Vaja: què vols, reiet de casa? Digue's.

—Cinquanta durets, mamà.

—I, per què?...

I, seguidament, mercès a cent preguntes enginyoses, s'assabentà de lo següent: que son fill, el reiet de casa, havia sigut «multat» amb duescentes cinquanta pessetes per fumar al «Edén»...

Desafios

L'honor... Oh, l'honor! És més delicat de lo que vostès es creuen, segons per qui.

Un *requiebro* que fereixi; un *corte...* de mànegues; un equívoc; una indirecta...; si la persona que reb és *sentida*, ja n'hi ha prou.

El quant o el mitjà a la cara... i a la riera! I com més enllustrat és el subjecte agraviat, més aviat es desafia.

Es molt més senzill concertar un desafió, que una cobla de ceguets.

Qui paga la festa en els desafios d'avui dia, són els padrins.

Se'ls envia per part dels agraviats a demanar-se mutuament satisfaccions que no's

necessiten i acaben per estendre una acta que vé a ésser el diploma de *cebes* dels firmants.

Anem a dir que molts d'aquests desafios-*camama* (per no dir tots) tenen lloc en un restaurant; i en aquest cas lo que hi van a cercar els padrins és un *xeflís*.

Així... *bueno!*

PEPET DEL CARRIL

A un monàrquic ceballot

En la diada de Reis

Avui és el teu sant, plat sens vianda, xerraire de set soles, críticón erigit en servent d'una comanda que no t'importa. Què hi fas en el món?

Company de tu, el decent; no hi pot fer via si no vol perdre'l do que tant li escau; ajups més al modest quan s'humilia, a qui aspira a quelcom, té'l fas esclau.

Ets l'infussori dintre de la gota rabejant-se a pleret, negant la vida que no es mogui amb el teu consentiment.

Vols la raó a tot drap, i la vols tota: per xò fas festa avui, perquè't convida el rei que dus al cos i al sentiment.

J. COSTA I POMÉS

Aquest número ha passat per la censura governativa

En els pressupostos nous del nostre flamant Ajuntament s'hi entreuu un déficit de trentaset milions de pessetes, comparat amb les entrades regulars i ordinàries.

Aqueixa diferència, qui la pagarà? Ja ho sabem: els industrials, els comerciants i... a la llarga els consumidors, en forma de arbitris nous, que'ns encarriran la vida.

I el poble badant! Quan no hi hauria necessitat de atçar armes sediciosament.

Quan amb doscentes homes de bona voluntat, i amb doscentes escombres n'hi hauria prou.

Don Alexandre Lerroux, segons un *úcase* recent, no vol sapiguer res amb les Associacions republicanes radicals que no tinguin casa pròpia.

Ben fet, què diantre! Casa pròpia.

L'home vol que l'imitin tots an ell, que fa temps que'n té.

Als ilustres regionalistes, això de tenir la *social* a la Plaça de la Cucurulla, els va tornant missaires i xarrupa llanties cada dia més.

Vegin sinó la notícia semi-oficial que corre pels diaris:

«Entre bona part del element jove de «La Lliga» regna un veritable entusiasme per a formar part de la nova Associació relligiosa patriòtica «Els cavallers de Sant Jordi.»

Menos mal que Sant Jordi se'n adonarà i els hi fumerà un cop de llança. Perquè són uns *aranyes!*

Sembla que'ls senyors de la titulada «Acción Monàrquica» han acordat demanar al Ajuntament que's nomeni fill adoptiu de Barcelona al actual Governador civil.

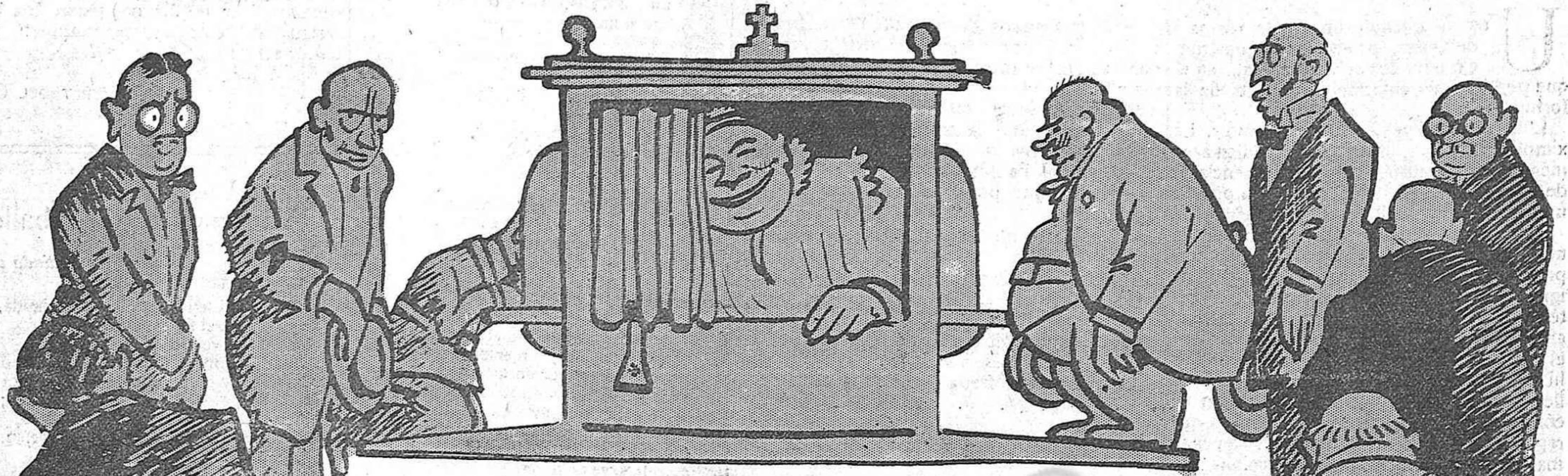
Aquest número ha passat per la censura

Aquella famosa batalla en el Suprem entre els no menys famosos Puig de la Belliacasa (regionalista) i Fournier (monàrquic), l'ha resolta el Congrés a favor de aquest últim.

Ho sentim com a liberals i nacionalistes, però no podem plorar.

Perquè ja diguerem que tant ens fa l'un com l'altre: si l'un embruta, l'altre enmascara.

« DE AQUELLOS POLVOS... »

Han sigut tants els pecadors, que en els confessoris hi veurem cúa.

L'arquebisbe de Burgos, que és l'aixerit català doctor Benlloch, ha demanat al Ajuntament de dita ciutat que li deixi treslladar els restes del famós Cid Campeador a aquella Catedral, restes que fins ara han descansat a les Cases Consistorials.

Lo que hauria de fer el doctor Benlloch, és sollicitar que'ns enviïn la gloriosa i preuada mómia a Barcelona, per a col·locarla en la Sala del nostre Consistori.

Presidint el Cid les nostres sessions municipals, aleshores sí que li podríem dir, com el poeta:

—Cosas veredes el Cid,
que fan feblar las piedras.

I potser un dia s'alçaria, i els empaitaria a cops de sabre.

Ha quedat definitivament constituït el Congrés, després de discutides les actes dubtoses. Això vol dir en termes vulgars: S'ha acabat de passar la bugada.

Ara es començaràn a estendre els drapets al sol.

Si abans no vé un temporal que s'emporti tota la roba extesa.

Un cronista polític, l'Ortega i Gasset ha dit que'ls polítics espanyols d'ara no són inferiors als de antigues generacions.

En una paraula, que En Dato i En Lerroux, per exemple, són si fa o no fa com En Sagasta i En Romero Robledo.

Justa, noi!...
Tenen el mateix tupé i la mateixa barra.

Ara va bé!...

Ens referim al bullit polític que s'ha armat entre regionalistes i radicals amb motiu de l'actuació de l'Emiliano.

Els *ligaires* denuncien el fet de que aquest bon senyor exerceixi els dos càrrecs de regidor i diputat a Corts, «quan l'incompatibilitat, diuen, és manifesta».

—Això és un escàndol! Això és una aberració!—exclamen.

Però, ja veuran com de aquesta feta En Durán i En Cambó tornen a presentar-se per a regidors... sense deixar les breves del Congrés i del Senat.

Oh i ells, per a acaparar!

Han llegit les reclamacions monetàries que els pobles aliats fan a Alemanya?

Els francesos sol, exigeixen més de 218,000 milions de francs.

I els altres, per l'estil, no'n vulguin de xifres i xifres fabuloses.

Un hom, al contemplar aquell reguitzell de números i números, no pot menys de exclamar com els alemanys:

«I un bé!»

Es diu que dintre pocs dies el famós polític anglés Lloyd George visitarà Madrid.

Es compren.
Deu volguer [estudiar la manera de governar d'En Dato, per a implantar-la al seu país.

Aquest número ha passat per la censura governativa

«Està gravíssim, a punt de morir, el president de la República Xeco-eslovaca senyor Massaryk.»

Paciència.
Quan ens arriba la Desdentegada, tant és ésser Massa-ryk com massa-pobre.

Amb la sola diferència que el primer porta més capellans al enterro.

Si els hi vol, ei!

Un canonge barceloní, el doctor Llovera, ha donat una conferència sobre un tema interessantíssim:

«Les possibles transformacions en el regim de la propietat».

Ja es molt que la «gent negra» qualifiqui de possibles aqueixes transformacions.

Perquè, d'ensà dels «remenses» el clero només venia afavorint als propietaris i burgesos.

A l'Església de Sant Jaume ha començat una tanda d'exercicis espirituals dedicats a les senyoretas telefonistes.

El resultat d'això serà una lleugera variació en la forma de demanar les comunicacions a la Central.

—Senyoreta!... Senyoreta!...
(La senyoreta missaire, preocupada amb fets exercicis que li ensenya el mossèn, no contestarà... com de costum.)

—Senyoreta!... Senyoreta!...
(Muts altra vegada.)

—Ave Maria Puríssima!...
—Sin pecado concebida!...

A la classe de doctrina.
—Sí, fill meu, Nostre Senyor es troba a tot arreu; fins al rebost de casa teva.

—No, senyor.
—Perquè no?

—Perquè a casa no tenim rebost.

CORRESPONDENCIA

Doctor Joan: Entra en cartera, però no li assegurem res.—Aguileta: Rebut i tantes mercès.

—A. F. i B.: S'aprofitarà.—J. C. i P.: Farem tria, i em penso que anirà quasi tot.—M. A.: Allò de *La Musa Popular* anirà a l'*Almanac*.—Pepet del C.: Rebut lo destinat a l'*Almanac* i *merçi*.—Radium: No van mal.—V. Tarrida: Ditxosos ulls!... Els epigrames estan molt bé.

—Andresito: Entra en cartera.—J. P. i T.: Anirà, i gràcies.—R. H. M.: Cercarem un petit espai per a enquibir-ho.—Un català conscient: No ens ha convençut, amb tot i la bona intenció.—P. del Haro: Massa «realista».—J. G.: No fou possible per varies raons.—Bernadas: Lo mateix li dic.—B. Saballs: No'ns convé.—Rafel: Es molt defectuós tot això.—Joan Tallaferro: L'idea és bona, però, la forma, defectuosa; i, sobre tot, massa llarg.—J. Ferrer Creixell: Els versos són incorrectíssims.—J. Vila, P. Arenas, R. Sitjà, E. H. K., E. Plana, M. Carlà, J. Tarragó i Un jove aixeric: Ho sentim molt, però per variats motius no'ns fou possible complaure'ls.—Un Amic: No'ns ho deixarien publicar.—Teodor Argelés: Lo mateix li dic.

